

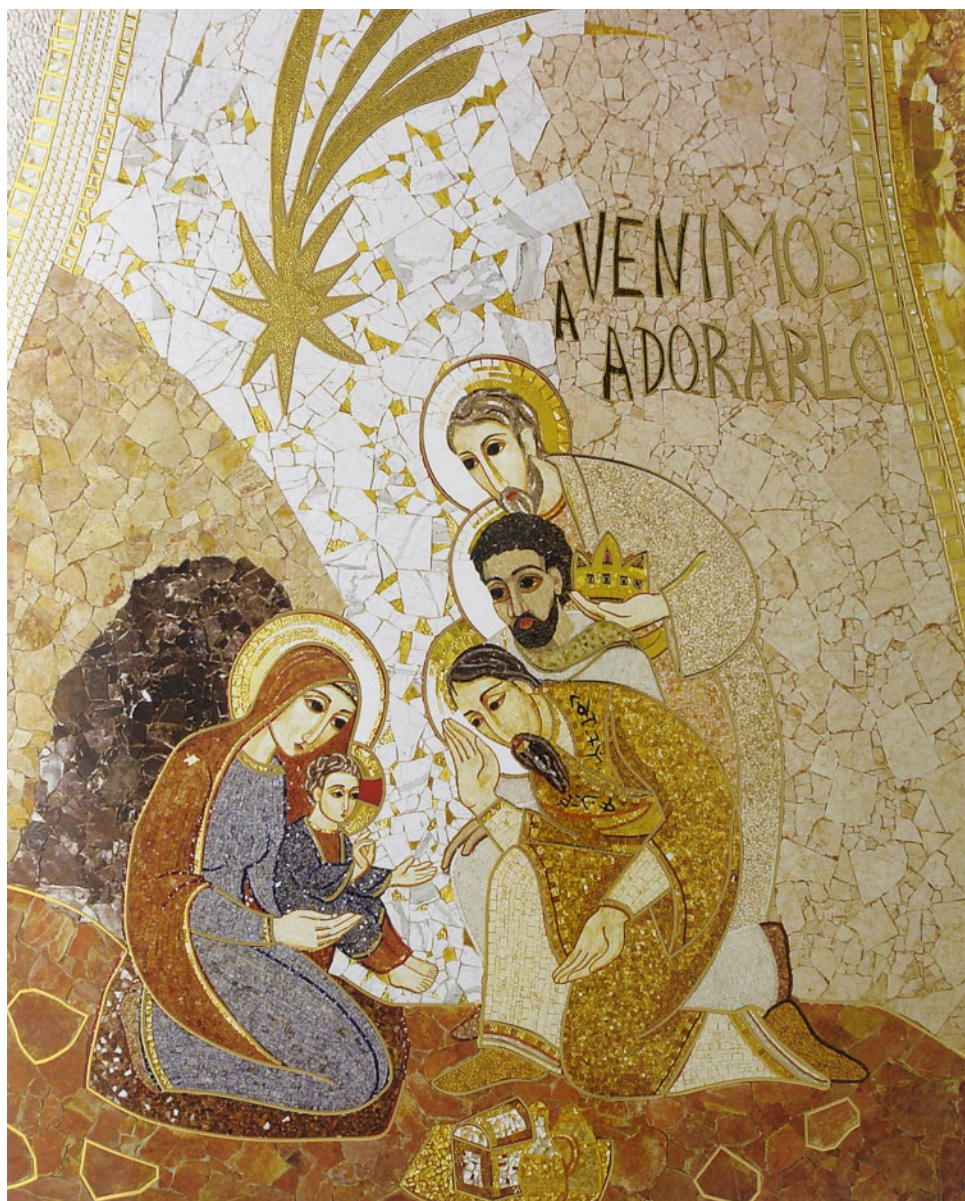
ZVON

PROSINEC / DECEMBER

2019

časopis krajanské rodiny v New Yorku

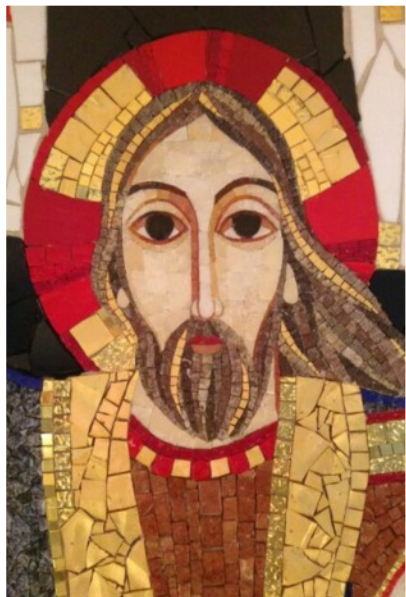
www.zvon.info

MOJE SESTRA NAVŠTÍVILA ŘÍM. Nezúčastnila se velkolepé pouti k 30. výročí svatořečení Anežky České, ale její návštěva věčného města se konala až za týden. Měla spoustu zážitků, jak se svatým otcem, tak při návštěvě mnoha kostelů a památek. Jedna návštěva však utkvěla v její paměti velmi silně. Navštívili římské středisko Centro Alletti. Centro Alletti v Římě je studijním a výzkumným centrem, které se dotýká problematiky víry a kultury současného člověka v Evropě. Opírá se o východní i západní tradici. Duchovním otcem této instituce je kardinál Tomáš Špidlík, SJ, který zemřel v roce 2010. Další výraznou postavou v Centro Alletti je kněz Marko Ivan Rupnik ze Slovinska. Tento umělec se asi nejvíce proslavil výzdobou kaple pro papeže sv. Jana Pavla II. Zabývá se především mozaikami, ve kterých se objevuje východní ikonní výraz. Prohlídku jeho rozpracovaných děl mohli shlédnout přímo v Centro Alletti, kde pater Rupnik pracuje už skoro třicet let. P. Lukáš Jambor jim vysvětloval, jak důležité jsou na mozaikách barvy, symboly atd. Také se zmínil, že pater Rupnik nedává ani tak veliký důraz na obličej jednotlivých postav v mozaice. Velmi však zdůrazňuje velké tmavé oči u Pána Ježíše Krista. Má za to, že když vejdemo do kostela, tak si nemůžeme nepovšimnout (nevnímat), jak se na nás dívá Pán Ježíš.

Dívá se na nás s velkou láskou, s velkou starostí a s velkým zájmem. My to velice dobře můžeme porovnat s pohledy, s kterými se často ve světě setkáváme. Jeden takový pohled přítomného člověka může buď povzbudit nebo učinit opak. Uhýbavý pohled nám někdy také ukazuje člověka neupřímného. Je známo o sv. Janu Pavlu II., že se díval na člověka, s kterým se právě setkal, jakoby to byl jediný člověk na zemi. Je pravda, že to spousta lidí intenzivně cítila.

Existují tři rozdílné pohledy na každého člověka. Pohled, kterým vnímám já sebe samého. Pohled, kterým mě vnímají ostatní lidé. A nakonec ten nejdůležitější pohled, kterým se na mě dívá Bůh – Ježíš Kristus. Pohled na sebe samého a pohled ostatních lidí se v průběhu života mění. Může to být v rozsahu toho nejvíce pozitivního a krásného, až po nejvíce negativního a ponižujícího

pohledu. Vejdu-li však do kostela, vítá mě vždy pohled Stvořitele, Boha, který mě zná a miluje do krajnosti, a který mě akceptuje takového jaký jsem, který je také připraven pomoci, pokud o to budu stát...

Přeji příjemnou
a ničím nerušenou četbu.

*ve Forest Hills
26. listopadu 2019
Váš Fr. Antonín*

Církevní otcovia

Sv. Cyprián

MV

Svätý Cyprián, celým menom Thaschus Cæcilius Cyprianus, sa narodil okolo roku 200 v rímskom Kartágu (dnešné Tunisko). Pochádzal z bohatej pohanskej rodiny a v mladosti dostal tomu zodpovedajúce kvalitné vzdelanie. Vďaka vplyvu staršieho kňaza Ceciliána, ktorého spoznal v Kartágu, sa neskôr obrátil a prijal kresťanskú vieru okolo roku 246. Všetok svoj pomerne veľký majetok rozdal chudobným a po krste sa rozhodol pre život v celibáte. Zakrátko sa stal aj kňazom a už v roku 249 ho zvolili za biskupa v rodnom Kartágu na práve uprázdnený biskupský stolec.

Treba podotknúť, že taká rýchla kariéra v Cirkvi sa stretla aj s nevôľou, najmä u niektorých miestnych kňazov. Taktiež bolo nezvyčajné, aby sa niekto stal biskupom tak krátko po svojom obrátení. Sám Cyprián tento úrad nechcel prijať, urobil tak až na úpenlivé naliehanie miestnych veriacich.

Cirkev v Rímskej ríši okolo roku 250 začínala akoby upadať do istého komfortu a svetáckosti. Takmer 40 rokov mala totiž pokoj od prenasledovania a bolo jej dopriate pomerne voľné pôsobenie. Hoci úplnú slobodu kresťanom v Ríme priniesol až Milánsky edikt cisára Konštantína v roku 313, dovtedy prenasledovanie verzus aký-taký pokoj pre kresťanov záležal v mnohom od vrtochov cisárov, ktorí boli práve pri moci.

Tento relatívny pokoj sa skončil v roku 250 za vlády cisára Décia, ktorý rozpútal kruté a dobre organizované prenasledovanie. Rímsky štátny úradníci tentokrát pri prenasledovaní postupovali najprv od najvyššie postavených (biskupov a kňazov). A tak za obeť prenasledovaniu padol aj samotný pápež, biskupi ale aj veľa bežných kresťanov. Kresťanstvo už totiž bolo pomerne rozšírené a kresťanov bolo veľa. To malo za dôsledok aj to, že hoci väčšina kresťanov neváhala podstúpiť mučenie za vieru,

početná časť z nich v týchto skúškach neobstála. Buď zapreli Krista a obetovali cisárovi (ako pohanskému bohu) alebo si za úplatok zohnali len písomné potvrdenie, že cisárovi obetovali a vzdali sa kresťanskej viery.

Následne dochádzalo v Cirkvi k dilemám, že čo robiť s ľuďmi, ktorí zapreli vieru ale chcú sa vrátiť späť ku Kristovi. Ich počet bol totiž značný a mnohí v Cirkvi právom pociťovali krivdu, že kým oni si prešli mučením či stratili blízkych pre vieru, mali by byť postavení na roveň s tými, čo zradili. Toto vyvolalo situáciu, z ktorej v Cirkvi vznikali miestne konflikty a schizmy (schizma – oddelenie istej skupiny od Cirkvi). Stalo sa tak aj v Ríme po mučeníckej smrti jedného z pápežov, keď bol zvolený okrem nového pápeža inou-odpadlickou skupinou aj protipápež.

Cyprián sa vo svojich spisoch preto pomerne jasne a obsírne venuje aj úlohe a prvenstvu (primátu) pápeža v celej Cirkvi. Na citátoch z evanjelia

o sv. Petrovi stavia svoju argumentáciu o primáte nástupcov sv.

Petra medzi inými biskupmi ako nástupcami apoštolov. Cyprián hovorí, že ten kto opúšťa Petrov stolec (katedru), na ktorej stojí Cirkev opúšťa tým aj samotnú Cirkev.

Ďalej sv. Cyprián vstúpil aj do dobovej polemiky o platnosti krstu vysluhovaného schizmatickými (odpadlickými) sektami a skupinami.

Cyprián sa zasadzoval za opätovné krstenie ľudí z týchto komunit, zatiaľčo pápež sv. Štefan rozriešil túto

otázku tak, že krst platí bez ohľadu na to kým je vyslužený, pokiaľ má človek čo krstí úmysel krstiť tak ako krstí Cirkev a krst sa vykoná Trojičnou formulou („ja ťa krstím v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“) a to ponorením do vody alebo liatím vody na hlavu. Vo východnej – Pravoslávnej cirkvi sa o tejto téme dodnes vedú debaty. Tieto polemiky v treťom storočí potom následne u niektorých bludárov viedli aj k spochybňovaniu platnosti sviatostí vysluhovaných nehodnými kňazmi (čo Cirkev rázne odmietla).

Sv. Cyprián zomrel mučeníckou smrťou v roku 258. Za svoj pomerne krátky kresťanský život – len asi 12 rokov, napísal množstvo spisov a bol výraznou osobnosťou svojej doby.

K čemu advent a církevní rok?!

Čas nesmírně rychle pádí...

První adventní neděli začíná nový církevní rok. Potřebujeme ho? Čas nesmírně rychle pádí vpřed a nechává za sebou minulost v nenávratnu. Člověk velice rychle - často ke své škodě - zapomíná. Novými a novými událostmi překrývá události minulé. Z tohoto hlediska lépe pochopíme, proč církev každoročně opětovně slaví všechny základní Boží činy ve prospěch člověka: Ježíšův příchod na svět, jeho působení mezi lidmi a hlavně jeho smrt na Kalvárii, zmrtvýchvstání, seslání Ducha svatého a zrod církve.

Církevní slavnosti - nejen vzpomínkové výlety do minula

Celý okruh církevních svátků („liturgický“ či „církevní rok“) přichází na pomoc naší paměti: každoročně vyvolává dějinné Boží činy a události a nechává je působit v našem životě. Liturgický rok není pouze úsilím nenechat tyto události zapomenout. Nejsou to jen pouhé vzpomínkové výlety do minula. Když totiž křesťané slaví jednotlivá tajemství vykoupení, otevírá se tím bohatství mocných Božích činů. Jsou tak neustále aktualizovány, aby z nich mohli čerpat sílu věřící všech dob a všech zákoutí světa. Takto jasněji porozumíme Ježíšovu slovu: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ A jinde je řečeno: „Já jsem Bůh blízký.“

Ježíš přišel k lidem všech dob

Advent je období, kdy se připravujeme na oslavu Ježíšova příchodu na tento svět - do lidské společnosti, do lidských vztahů, do lidských radostí i starostí. Adventní období nemá být jen oslavou minulých událostí. Má Ježíšův příchod a vstup do dějin před dvěma tisíci lety oslavovat, aktualizovat a i zpřítomňovat. Ježíš totiž přišel k lidem všech dob a všech koutů světa. A když se dnes v církvi hlásá Kristova radostná zvěst - hlásá ji sám Kristus. Jeho slova - například: „Co jste udělali jednomu z nejmenších, udělali jste mně“ zní a platí i dnes.

Advent znamená...

K tomu, abychom účinně slavili Advent, je třeba se učit naslouchat Ježíšovu slovu, stále znovu zaznívajcímu. Advent znamená učit se živě potkávat Krista, který přichází po cestách našeho století a který se dotýká i srdcí a ran dnešní doby. Advent v překladu znamená příchod... Jako modlitbu pro tento Advent bychom mohli použít slova slepce Bartimaia, kterého Ježíš uzdravil: „Pane, at' vidím!“ (Mt 20,29). „Pane, at' vidím Tvé přicházení do mého života, at' poznávám Tvůj advent, at' vidím, co mi Ty sám nabízíš!“

Celý svět jako figurky k betlému

Na stavbu svého betléma použil Pán Bůh různé figurky. Velké - jako jsou hvězdy nebo hory, a pak figurky úplně malinké, jako cvrčci nebo špačci. Všechny ale byly uměleckým výtvozem, jak se sluší a patří na nevyčerpatelnou tvořivost Stvořitele. Nebyly však úplně dokonalé. Dokonce bylo lepší, když měly nějakou tu chybičku či závadu, ona totiž i nedokonalost má své kouzlo. A vlastně, kdy je takový kopec, mrak nebo osel dokonalý?

Velbloud - pouštní teréňák

Jak někdo tvrdí, první velbloud (takový pouštní teréňák, na němž měli cválat Tři králové) byl navržen komisí andělů. Jenže se jim vůbec, ale vůbec nepovedl. Byl ošklivý, šilhal, na zádech měl směšné hrby a stál na obrovitých nesehraných chůdách, takže nikoho ani nenapadlo, že by Bůh mohl tento podivný model schválit. A přece se Bohu jeho nevzhledný zjev – do očí bijící zásobárna jídla a volné odpružení všech čtyř končetin – líbil a stvořil velblouda s dvěma hrby a ještě sportovní model s jedním hrbem, kterému dali jméno dromedár.

Herodes - pokřivená figurka

Na hřbetě dromedárů přijeli Tři králové do Jeruzaléma a tam poznali další betlémskou figurku – osůbku, která se pokřivila a dopadla drobet směšně. Jmenovala se Herodes.

Stvořitel pracuje s hlinou přímo božsky, ale někteří lidé se nenechají tvarovat. Nic neunikne Boží vůli... kromě jedné jediné věci. Mám pochopitelně na mysli lidi – to jsou jediné betlémské figurky, které Bůh miluje pro ně samotné a které ještě nejsou dodělané. Snil o každé z nich a přidělil jim místo u Ježíškových jesliček. Dokonce chtěl postavit betlém přímo v jejich srdci. Stvořil je však svobodné. Stvořil je jako hrnčíře, aby pracovali se svou vlastní hlinou a sami sebe dotvořili. Když se narodí, jsou to ti nejzranitelnější tvorové v celém vesmíru. To proto, že ještě nejsou hotoví a potřebují dlouhé roky, aby dozráli. U ostatních tvorů tomu tak není. Ptáky, například, Hospodin obléká do peří a za pár dnů je nechává létat, protože se narodili jen kvůli tomu. Ale lidé se musí utvářet pomalu, dokud se nestanou... tím, čím chtějí být. Když mají rozum,

nechají se vést; vždyť koneckonců On má největší zájem na tom, aby byli šťastní. Problém je v tom, že někteří se svou svobodou nakládají tak špatně, až nakonec sami sebe zničí. Když na ně Bůh mluví, dělají, že neslyší anebo odvracejí zrak, jako ten malý král, takže se nevyvedou a skončí nakřivo a směšně – jsou temnými postavami v Božím betlémě. Ale, i když Bůh nemůže změnit Herodovu vůli, Boží plány se stejně zdaří.

Tihle tři mudrci vůbec netuší, co má Herodes za lubem

Když mudrci procházeli branami města, Bůh znovu rozsvítil jejich hvězdu a navíc jí daroval nádherný ocas ze stříbrné pěny, jako brázdu za lodí. Mudrci se zaradovali, když ji spatřili na obzoru. A hvězda sama se zarděla, když spatřila svůj odraz v jednom jeruzalémském rybníku. Chtěla něco říci, ale anděl co ji provázel, začal mít náhle naspěch. „Musíme letět, Hvězdo. Tihle tři mudrci vůbec netuší, co má Herodes za lubem. Musíme být co nejdříve u jesliček.“

převzato z www.vira.cz

**Požehnaný Advent a pěknou rodinnou
oslavu Narození Páně,
Vám všem z celého srdce přeje
a v modlitbách vyprošuje
Váš Fr. Antonín Kocurek, farář krajské rodiny.**

O mše svaté a modlitbu za zemřelé zvláště v měsíci listopadu požádali:
Kowalikovi, Libuše Král, rodina Polášková a Tomečková, Helen
Kočica, Krupkovi, Helen Otýpka, Hedvika Krátká, Elen Samek,
Sikorjakovi, Jan Bartůněk, rodina Sedláčková, Jana Brotánková.

BREAKING THROUGH THE IRON CURTAIN

A few excerpts from the new book by Jana L. Jenkins

The letter of the law versus the spirit of the law

What is the difference between the spirit of the law, and the letter of the law? It is in the name already. There is an inherent conflict between the spiritual and the physical. How do we know which one of these needs to be the highest authority for us? The letter of the law is the form and the spirit of the law is the essence. It is its original intended meaning of the topic (matter) which is the primary reason for creating the form (written letter of the law) to express it.

We are all born into a legalistic world, and adherence to the letter of the law is taught and enforced in all societies. Our natural tendency is to prefer the form (the tangible, physical evidence) to the spirit (the intangible essence). When our attention is focused on the letter of the law, we become legalistic, critical, often perfectionist, full of fear and guilt, and are prone to miss the meaning of the spirit of the law. When we allow ourselves to be subjects to the letter of the law it will become our idol (higher authority than God). We feel the limitation and pressure of the various laws and in an attempt to free ourselves from it, we are looking for favorable interpretation, loopholes, and excuses. All of these avenues will lead us on the path of destruction.

In the spiritual realm, legalism is excessive adherence to the letter of the law, and thus a perversion of the spirit of the law. God is not legalistic, Satan is! The letter of the law can be enforced, but the spirit of the law cannot. In the spiritual realm the understanding – the essence of God's law – is one of the precious gifts of God. It comes as a part of the package when we choose to trust God and accept Christ as our Savior. God gives us discernment which means deeper understanding. It helps us to grow into deeper intimate connection with God, inspires us to our best by showing us our highest potential and by helping us to work towards it, and it helps us to see and be willing to give up our selfish and self-righteous hindrances. Compliance (obedience) with the spirit of the law cannot be enforced, and it does have its own rewards.

The spirit of the law inspires us and frees us from the dominion of guilt and fear, helps us to walk the extra mile with joy, and to overlook and forgive whoever has offended us. The letter of the law condemns and demands revenge on one side (prosecution) and looks for excuses and where to place the blame on the others (defense).

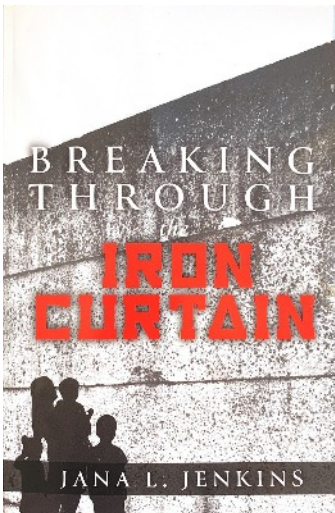
“The written law brings death, but the Spirit gives life.”

(2. Corinthians 3:6)

Man and Dog

Did you notice that it can be so much easier to love a dog than a person? Why is that? First of all, dogs don't challenge our feelings of superiority, they don't judge us, they live in the now and they seem to reciprocate our love. “Seem” is the right word here, because what we take as love from a dog is just a conditioned reflex; it doesn't involve the dog's heart at all. Animals can respond and learn only on the level of what feels good and what hurts. It is we who interpret a dog's positive responses to our training and affections as love. Isn't it interesting that our expectations of a dog's motivation are higher than of humans? Yet, only humans are capable of being led by a higher motivation than mere training. The purpose of external training, the law, is to teach us to fit into whatever social setting we were born in. Its goal is to make us good citizens by creating in us good conditional responses, habits, and prevent the bad ones.

There is a major problem here, though. Our good behavior from conditioning doesn't really involve our choice (from our hearts) and thus under no circumstances it can earn us God's approval and satisfy our craving for intimacy we are born with. God created us for an intimacy with Him first and then with people. It can't be reversed or substituted by anything else. It is His sacrificial love, as it is so eloquently described by Paul in his famous letter to Corinthians. (1 Corinthians: 13:1-13). Our behavioral training cannot change the heart of the person, but our encounter with God touches the core of our hearts and changes us from within and then and only then our behavior changes (because in reality we are a different, changed person). The form (behavior) cannot ever change the essence (the person); it is the essence (the person) which has the capacity to change the form (behavior).

(If you don't have a Christmas gift - buy it)

23. října - odpočet k okamžiku, kdy z částí Blízkého východu úplně vymizí křesťanství, je slyšet stále silněji – a zastavit ho lze jediné v případě, že mezinárodní společenství okamžitě začne jednat. To tvrdí zpráva „Pronásledování a zapomenutí?“, kterou zveřejnila v Londýně papežská nadace Církev v nouzi. Zpráva varuje, že křesťanství z některých sídel a měst v regionu úplně mizí, neboť – navzdory porážce Islámského státu – důsledky genocidy vedly k masovému odlivu věřících.

11. listopadu - arménský katolický kněz Hovsep Bidoyan byl zabit u vchodu kostela ve východní části Sýrie. Spolu s ním byl také zavražděn jeho biologický otec. Oba pocházeli z Quamishli a navštívili arménský katolický kostel v Dei Ezzor ve východní části Sýrie.

12. listopadu - více než 4000 poutníků dorazilo na hlavní bohoslužbu národní pouti, která se konala ve svatopetrské bazilice právě v den 30. výročí kanonizace sv. Anežky České. Slavnostní mši ke cti sv. Jana Pavla II. celebroid kardinál Dominik Duka OP, homilii pronesl pomocný biskup pražský Zdenek Wasserbauer.

17. listopadu - týden před Slavností Ježíše Krista Krále, připadá tradiční Den Bible, jehož cílem je podpořit šíření Bible v našich zemích. Příští rok vyhlásila Katolická biblická federace Rokem Bible, který se začne slavit o první neděli adventní 1. prosince 2019 a potrvá až do památky svatého Jeronýma 30. září 2020.

23. listopadu - se papež František přesunul z Thajska na návštěvu druhé země své 32. zahraniční apoštolské cesty - do Japonska. Navštívil města Nagasaki a Hirošimu, kde velmi silně zaznělo jeho mírové poselství určené proti používání atomové energie pro válečné účely a ve kterém zdůraznil, že mír a mezinárodní stabilita jsou neslučitelné se snahou stavět na strachu ze vzájemného ničení nebo hrozbě úplného vyhlazení. Mottem této návštěvy jsou slova „Chránit každý život“.

27. listopadu - se v ČR už podruhé uskutečnila iniciativa Červená středa (#RedWednesday). Smyslem této akce je veřejně si připomenout všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení. Vizuálním znakem iniciativy je rozsvícené červené světlo symbolizující krev trpících pro víru. V letošním roce se do této iniciativy zapojí i Ministerstvo zahraničních věcí ČR.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci prosinci: Lucie Reynolds 1. prosince, Adriana Čušková 6. prosince, Rev. Jan Czudek 6. prosince, Rev. Antonín Kocurek 7. prosince, Věra Combs 8. prosince, Božena Smrčka 11. prosince, Zdenka Rosenberg 11. prosince, Václav Solfronk 18. prosince, Leia Reynolds 20. prosince, Jaroslav Sýkora 22. prosince, Martina Ester Nehybka 26. prosince, Zuzka Petrová 31. prosince.

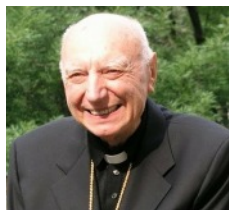
Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Pat and Ed Babor, Julie V. Conklin, Alzbeta Sykora, manželé Sádlíkovi, Our Lady of Lurds, Jirina T. Zaros, Bohdan a Jirina Kowalyk, Zdenka Dlouhy, Mila Kania.

úmysly mší svatých v prosinci 2019

datum	úmysl	dárce
1.prosinec	Boží požehnání pro Hedviku Krátkou a obě dcery s rodinami	Hedvika Krátká
5.prosinec	For deceased members of Koval family	Pat and Ed Babor
8.prosinec	Na poděkování za dar života	Antonin Kocurek
11.prosinec	Za zemřelé členy rodiny Sádlíkovi	manželé Sádlíkovi
13.prosinec	Za zemřelou sestru Marii	Milada Hanák
15.prosinec	Za zemřelé členy rodiny Urbánkovi	manželé Sádlíkovi
18.prosinec	For deceased members of Semenysyn fam.	Pat and Ed Babor
22.prosinec	Za zemřelého Vítězslava Hlavatého	Anna Hlavatá
25.prosinec	Za krajanskou rodinu	
26.prosinec	Za zemřelou Inge Kauders	Libuše Král
27.prosinec	Za zemřelou Soniu Srba	P. a J. Weirichovi
29.prosinec	Za + rodiče Elizabet a Karla Stréjčka	G. a V. Kolasovi
31.prosinec	Za zemřelého švagra Stanislava	Milada Hanák

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Narodil se 17. prosince 1919 v Boskovicích, kde v roce 1938 absolvoval gymnázium a poté pokračoval ve studiích na brněnské Masarykově univerzitě, na filosofické fakultě český jazyk a latinu. Rok nato, po uzavření vysokých škol nacisty, je nucen studium ukončit.

Dne 23. září 1940 vstupuje do noviciátu České provincie SJ v Benešově u Prahy. V roce 1942 je také noviciát obsazen nacisty a přesunut na Velehrad. V letech 1942-1945 absolvuje řádová filosofická studia na Velehradě, i zde mnohokrát přerušovaná válečnými událostmi, neboť studenti byli často využíváni pro budování zákopů, nejdříve pro německé vojáky, později pro rumunské a ruské. Po ukončení války, v roce 1946, je poslán do nizozemského Maastrichtu, aby absolvoval základní teologická studia. Dne 22. srpna 1949 je vysvěcen na kněze a rok nato, ve Florencii, ukončuje dlouhé období řádové formace takzvaným „třetím rokem probace“. Nemůže se vrátit do komunistického Československa, v Itálii nachází trvalé působiště.

V roce 1951 je povolán do Říma, kde začíná pracovat zejména ve Vatikánském rozhlasu. Jeho promluvy trvaly nepřetržitě nejen během komunistické éry, ale až do posledních dnů jeho života a tak vzniká specifický kontakt s vlastí (Po založení Centra Aletti v Olomouci a nakladatelství Refugia se také jeho promluvy začaly systematicky knižně vydávat). Více než 38 let působil jako spirituál v české koleji Nepomucenum v Římě. Všechny tyto závazky ho ale neodváděly od soustředěné vědecké práce, takže je dnes považován za největšího znalce na spiritualitu křesťanského Východu, a to v celé ekumeně. Na římském Papežském východním institutu (Pontificio Istituto Orientale) v roce 1955 získává doktorát z teologie, pod vedením prof. Irénee Hausherra, originálního podněcovatele studia spirituality křesťanského Východu. Ve stejném roce začíná svoji dráhu vysokoškolského profesora, kdy je pověřen vedením přednášek patristické a východní spirituální teologie na Papežském východním institutu, jako zároveň na dalších univerzitách po celém světě. Paralelně se věnuje badatelské činnosti, kterou zúročil v přibližně 140 knižních titulech, ve více než 600 člancích, a to v mnoha světových jazycích. Dne 28. října 1998 jej český prezident Václav Havel vyznamenal za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva Řádem T. G. Masaryka. V roce 2003 je jmenován kardinálem za své zásluhy o studium a službu pro jednotu křesťanů.